

'Ogee. Goeioi!' zei Abida.

*

Tom nam weer een taxi naar het politiebureau en reed daarvandaan met zijn scooter naar het kamp. Hij parkeerde voor de woonwagen van Gilles en keek door het raam naar binnen. Daar zag hij de vrouw van Gilles zitten. Rokend en voor zich uit starend. Alsof ze daar altijd zat. Wat misschien ook wel zo was. Hij liep het trapje op en klopte op de deur. De vrouw reageerde niet. Het duurde even voordat Gilles opendeed.

'Je bent laat. Kom, we gaan direct,' zei hij en beende de trap af. Hij had Tom nauwelijks aangekeken en zei zelfs niks over de rare blauwe pleister op Tom's neus.

'Ja, ik zat bij de tandarts en moest eerst mijn scooter nog ergens ophalen.' Gilles reageerde niet en Tom moest behoorlijk de pas erin houden, zo snel liep hij. Ze gingen naar een loods die aan de rand van het terrein stond. Dat zal toch niet hun plantage zijn? dacht Tom. Gilles duwde de roldeur opzij en gebarde Tom naar binnen te gaan.

Het was geen plantage. De ruimte was slecht verlicht met een paar tl-buizen. Het rook er naar olie en ijzervijlsel. Overal stonden auto's, motoren, werkbanken, compressors en dat soort dingen. Duitse auto's. BMW's, Mercedessen, allemaal met superbrede banden, opvallende siervelgen en veel chroom. Verder een stuk of wat Harleys, een paar quads, een waterscooter en Leen met een honkbalknuppel. Hij stond naast drie stoelen die driehoekgewijs in het midden van de loods geplaatst waren. Er hing een felle lamp boven de stoelen. Het leek wel een scène uit een film.

'Zitten!' beval Leen.

Tom keek verschrikt om naar Gilles die schuin achter hem stond. Die knikte even bemoedigend. Alsof hij wilde zeggen: doe nou maar.

Tom ging met trillende knieën zitten en Gilles nam plaats tegenover hem. Leen stond wijdbeens terwijl hij de knuppel

met zijn rechterhand vasthield en op zijn schouder liet rusten. Hij keek boos.

‘Tom,’ zei Gilles. ‘Nu moet je me toch eens vertellen: wat deed je hier gisteren nou echt?’

‘Euh, foldertjes lopen, echt waar.’

Leen stompte met de top van de knuppel Tom keihard op de zijkant van zijn nek.

‘Niet waar!’ schreeuwde hij.

Tom kreunde van de pijn.

‘Nee, niet waar,’ herhaalde Gilles rustig. ‘Er was een getuige van de schietpartij. Een beveiligingsman. Twee dagen later verschijnt er héél toevallig een beveiligingsman op het kamp om folders te bezorgen. Tom van Vleuten, jij was die getuige hè?’

Tom antwoordde niet. Hij realiseerde zich nu pas echt hoe diep hij zichzelf in de nesten had gewerkt.

‘Hij vroeg je wat!’ schreeuwde Leen en stompte Tom nog een keer op dezelfde plek.

‘Ja ja, ik was het!’ jammerde Tom. ‘Maar ik heb er niks mee te maken!’

‘Je hebt er niks mee te maken,’ zei Gilles. ‘Denk je nou echt dat wij dat geloven?’

‘Het is echt zo. Ik werk voor Argus als beveiligingsman. Ik was eergisteren bijna klaar met mijn dienst toen ik de auto van je broer in de berm zag liggen. Ik heb 112 gebeld en terwijl ik op de ambulance wachtte, werd er ineens geschoten op je broer en die twee anderen. Het was puur toeval dat ik daar toen was.’

‘Dat zou ik nog wel kunnen geloven, hoewel het natuurlijk een raar verhaal blijft,’ zei Gilles. ‘Ik bedoel, waarom zou iemand een aanslag plegen terwijl er een getuige vlakbij de doelwitten is? Maar wat ik dus écht vreemd vind, is dat diezelfde getuige zich twee dagen later op het kamp vertoont met één of ander lulverhaal. Gewone mensen durven hier helemaal niet te komen, dus jij moet er echt wel heel veel belang bij hebben

gehad om hier te komen rondneuzen. Daarom vraag ik je nog één keer: wat deed je hier nou echt?’

‘Ik was gewoon nieuwsgierig man! De eigenaar van de coffeeshop waar ik altijd kom, kende je broer. Hij vertelde me over jullie wietplantages enzo en dat vond ik interessant.’

‘Interessant hè? Jij gaat dus uit nieuwsgierigheid risico’s nemen?’

‘Ja, nou... eigenlijk wel ja. Vroeger wilde ik altijd rechercheur worden, maar ik werd niet toegelaten op de politieschool omdat ik al wat strafbare dingetjes gedaan had enzo. De beveiligingsbranche was zo’n beetje het hoogst haalbare voor mij. Maar zo kom ik wel in aanraking met allerlei overtredingen en misdrijven waarvan de dader gevlogen is. En ik had vroeger altijd een scanner aan staan. Ik kende alle codes en als ik ook maar even de mogelijkheid had, ging ik meteen kijken op de plaats delict. Helaas kan je het radioverkeer van de politie tegenwoordig niet meer volgen. Maar ik houd mijn ogen en oren goed open. En als ik de kans krijg, ga ik rondneuzen ja. Ik heb al heel wat onderzoeken gedaan op eigen houtje en zaken opgelost waar de politie op vastliep. Geen grote dingen, maar toch. Eigenlijk ben ik een beetje een gluurder. Als kind al vond ik het spannend om mensen te bespieden. En ik ben gek op detectives en politseries. Ik hoop ooit nog eens mijn eigen misdaadromans te kunnen schrijven maar daarvoor ken ik die wereld niet goed genoeg. Daarom probeer ik, eh ja... ervaring op te doen zeg maar. Uit nieuwsgierigheid eigenlijk.’

Het bleef vrij lang stil.

Uiteindelijk verbrak Gilles de stilte.

‘Als het waar is wat je zegt, dan kan ik nog wel iets van respect voor je opbrengen. Je hebt wel lef. Maar volgens mij lieg je. Het is namelijk wel héél erg toevallig dat een amateur speurder getuige is van een moordpartij. De kans dat je zoiets overkomt is nihil, maar jón gebeurt het. *In the middle of nowhere*. En die vriend van jou, die coffeeshopeigenaar waar je het over hebt, beschouw ik ook als een verdachte. Hij is ons opgevallen,

meneer Beau oftewel Mohammed Khellil. Mijn broer was nog niet koud of hij liep diezelfde dag al te verkondigen dat de wietbranche op zoek moest naar nieuwe leveranciers. Meneer heeft blijkbaar ambities. Misschien dacht hij dat er na de dood van mijn broer geen Premium meer geproduceerd zou worden. En dat hij ons marktaandeel kon overnemen. Maar hij had geen rekening gehouden met mij. Ik opereer achter de schermen. Peter R. de Vries was hier vanmiddag aan het rondneuzen en hij vroeg niet eens naar me. Maar in feite ben ik degene die aan de touwtjes trekt. Toen Beau merkte dat de aanvoer van Premium niet zou stoppen nadat hij mijn broer had vermoord, heeft hij jou op onderzoek uitgestuurd. Want jij bent een vriend van hem. En dus heb je het plan bedacht om hier foldertjes te gaan bezorgen. Zo is het toch gegaan Tom?' Tom zuchtte.

'Zo is het niet gegaan Gilles, ik zweer het. Beau was een vriend van me, maar meer ook niet. Hij is behoorlijk slim maar ik geloof nooit dat hij echt carrière wilde maken in de wietbranche. En hij is zeker niet in staat om mensen te doden. Hoewel...'

Tom dacht even terug aan de vorige avond in de portiek van zijn flat. Nourdin Marouf was waarschijnlijk wel in staat om te doden. En hij was een vriend van Beau. Zou Gilles toch in de juiste richting zitten? Zat Beau achter de moord op Herman Koning?

'Hoewel wat?' vroeg Gilles.

'Nou, hij heeft wel een heel gewelddadig maatje. Die heeft mijn neus gisteravond gebroken. Een kickbokser.'

'Nourdin Marouf?' vroeg Leen.

'Die ja.'

'Die kennen we ook,' zei Gilles 'Maar dan van de kickboksgala's die wij sponsoren. Jij denkt dat Marouf mijn broer gedood heeft?'

'Ja weet ik veel, zou kunnen. Als Beau inderdaad jullie handel wilde overnemen...'

‘Hij zegt zelf van niet.’

‘Oh, jullie hebben met hem ook zo’n gezellig gesprek gevoerd?’

‘Krijg je nu al een grote bek?’ riep Leen terwijl hij Tom’s neus tussen duim en wijsvinger bij de blauwe pleister pakte en die een kwartslag draaide. Tom krijste van de pijn.

‘Rustig maar Leen,’ zei Gilles. Hij wachtte even totdat Tom zich een beetje hersteld had.

‘We kunnen Beau anders wel in dit gezellige gesprek betrekken,’ zei hij en gaf Leen een knikje. Die liep naar een deur die toegang gaf tot een soort inpandig kantoortje. Hij opende de deur, ging naar binnen en kwam weer naar buiten met Beau. Leen had Beau’s arm op zijn rug gedraaid en duwde hem naar de derde, vrije stoel.

‘Zitten!’ schreeuwde Leen weer. Beau’s gezicht zag eruit alsof hij net vijf ronden tegen Remy Bonjaski in de ring had gestaan. Maar zijn ogen waren fel en keken Tom woedend aan. Alsof het zijn schuld was dat Beau hier nu zat.

‘Zo meneer Khellil. Daar zitten we weer. Nu met uw helper erbij,’ zei Gilles.

‘Hij is mijn helper niet en ik heb niks met de moord op je broer te maken,’ gromde Beau met zijn Limburgs Noord-Afrikaanse accent.

‘Dus meneer Van Vleuten ook niet?’

‘Geen idee. Hij was wel degene die me vertelde dat jouw broer dood was. Ik vond het al apart dat hij getuige was geweest van de schietpartij. Maar ik had andere problemen aan mijn hoofd.’

‘Wat vind jij Tom? Heeft Beau hier iets te maken met de moord op mijn broer?’ vroeg Gilles.

‘Vraag je dat aan mij?’

‘Dat vraag ik aan jou ja.’

‘Ik denk het niet nee. Maar ik begin nu wel een beetje te twijfelen.’

‘Waarom?’

‘Nou ja, het zou wel kunnen. Hij wist best veel van je broer af en als hij zijn handel wilde uitbreiden heeft ie ook een motief. Maar het is inderdaad wel heel toevallig dat uitgerekend ik, een vriend van hem, dan getuige was van de moordpartij waarvan hij de dader was. Maar het was écht toeval.’

‘Misschien heeft dat je leven wel gered. Jij was toevallig daar en hij heeft je gespaard omdat je een vriend van hem was.’

‘Hij is geen vriend van me,’ gromde Beau.

‘Nee, maar toen nog wel,’ zei Tom.

‘En nu niet meer?’ vroeg Gilles.

‘Nee, nu niet meer. Toen hij erachter kwam dat ik zijn nichtje neukte, stuurde hij direct Nourdin Marouf op me af.’

‘Maar dat was pas na de moord. Het zou best kunnen dat toen jullie nog vrienden waren, jullie samen de aanslag op mijn broer gepleegd hebben,’ zei Gilles.

‘Ja, zou kunnen,’ zei Tom op spottende toon. ‘Maar dat is niet zo. Als hij je broer al vermoord heeft, dan heeft ie dat zonder mij gedaan.’

Gilles dacht na. Leen stond opgefokt en snuivend ademend met een waanzinnige blik in zijn ogen te wachten op wat Gilles zou zeggen. Die richtte zich tot Tom.

‘Jij bent nieuwsgierig naar de toedracht van de moord op mijn broer. Omdat je een soort gluurder bent. Jij en Beau zijn geen vrienden meer en je denkt dat hij misschien achter de aanslag zit. Klopt toch?’

‘Ja... nou, min of meer wel ja.’

‘Maar het zou ook kunnen dat hij er niks mee te maken heeft?’

‘Zou ook kunnen.’

‘Hoe kom je als amateur detective nou achter de waarheid?’

Tom dacht na.

‘Euh... hem verhoren, vragen stellen in zijn omgeving... dat soort dingen.’

‘Dat soort dingen leveren niks op. Weet je wat wél antwoorden oplevert?’

‘Nou?’

‘Geweld.’

‘Nou, aan zijn kop te zien hebben jullie dat al toegepast.’

‘Een beetje ja. Maar we hebben ons ingehouden. Hij bleef volhouden niks met de zaak te maken te hebben. Maar dat zou kunnen omdat we ons hebben ingehouden.’

Het bleef even stil. Gilles ging verzitten, ademde diep in en keek Tom aan.

‘Als het waar is wat je zegt over je onderzoeksdrang en nieuwsgierigheid, dan vind ik je wel een grappig mannetje. En dan kan ik je wel gebruiken. Om inlichtingen en informatie voor me in te winnen. In mijn handel is goede informatie heel belangrijk. Maar ik weet niet of ik je kan vertrouwen. En ik wil weten of Beau liegt of niet.’

Gilles snoof en keek schuin omhoog. Hij deed Tom een beetje denken aan Marlon Brando in *Apocalypse Now*. Maar dan met een traantje onder zijn oog getatoeëerd.

‘Er is een manier om jouw loyaliteit te testen en tegelijkertijd Beau grondig te ondervragen,’ zei Gilles. Hij knikte naar Leen. Die strekte zijn arm en reikte Tom de honkbalknuppel aan.

‘Laat hem maar eens praten Tom,’ zei Gilles. ‘Laat ons maar eens zien hoe graag je achter de waarheid wilt komen.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Dat snap je toch wel? Ram de waarheid uit hem. Hij heeft mijn broer vermoord en jou door Nourdin Marouf in mekaar laten slaan. Neem wraak.’

‘Maar eh...’

‘Kom op jongen! Niet zeiken! Als jij het niet doet, doet Leen het. Maar dan pakt ie jou daarna ook.’

Tom aarzelde. De knuppel voelde goed aan in zijn handen, stevig en zwaar. Beau keek hem aan. Zonder angst, bijna spottend. Gisteravond nog waren de rollen omgedraaid. Toen had Beau een professionele vechtmachine meegenomen om hem pijn te doen. Veel pijn. En nu keek hij hem, Tom van Vleuten, spottend aan. Dat maakte Tom eigenlijk best boos. En het nam alle twijfel weg. Hij zwaaide de knuppel tegen Beau’s

rechter bovenarm. De snelheid waarmee het zware stuk hout doel trof, verraste Tom. Hij had nooit geweten dat hij zoveel kracht had. Beau droeg een leren jack. De knuppel petste op het leer en werd abrupt afgeremd door het spier- en botweefsel dat eronder zat. Dat absorbeerde de kracht van het wapen. De energie die erbij vrijkwam, was groot genoeg om Beau's arm te breken. Tom hoorde en voelde het bot knappen. Beau brulde van de pijn.

'Kankerlijer!' schreeuwde hij.

'Kánkerlijer? Wie is er hier nou een kankerlijer?' schreeuwde Tom. 'Gisteren nog liet je me in mekaar rammen! Om niks!'

Tom hief de knuppel omhoog.

'Deze heb je nog tegoed voor Abida!' zei hij en zwiepte de knuppel tegen de zijkant van Beau's rechterknie. Deze keer werd de klap opgevangen door meer massa, maar de impact moest enorm pijnlijk zijn. Beau bleef met zijn linkerarm zijn gebroken rechterarm vasthouden maar kromp kermend in elkaar. Tranen rolden over zijn wangen. Tom voelde zich scherp, alsof hij coke gebruikt had. Hij was vreemd helder en opgewonden en had geen medelijden met Beau.

'Vertel ze waarom je Herman Koning vermoord hebt,' zei hij.

'Anders breek ik je andere arm ook,' siste Tom tegen Beau.

'Ik héb hem niet vermoord!' gromde Beau. 'Ik heb niet eens een wapen man!'

'Nee, maar Nourdin Marouf vast wel,' zei Tom.

'Nourdin is een sportman en geen moordenaar. Ik weet echt helemaal van niks,' zei Beau hees.

Ineens wist Tom dat Beau de waarheid sprak en ineens realiseerde hij zich wat hij aan het doen was. Een plotseling gevoel van spijt overviel hem. Beau verdiende een pak slaag maar dit ging te ver. Het was genoeg zo.

'Hij spreekt de waarheid,' zei hij tegen Gilles.

'Oh? Weet je dat nu al?'

'Ik ken hem goed. Hij spreekt de waarheid.'

‘Hm... Daar zijn wij nog niet zo zeker van hè Leen?’ zei Gilles terwijl hij naar Beau bleef kijken die half hyperventilerend op zijn stoel hing.

‘Nee,’ zei Leen. ‘Geef hier.’ Het gebaar was duidelijk. Leen wilde zijn knuppel terug.

‘Jongens geloof me nou, hij heeft het echt niet gedaan,’ zei Tom nerveus, wetend wat er komen ging.

‘Bek dicht! Geef hier!’

‘Ja maar...’

Leen’s geduld was op. Hij stapte verbazend snel en soepel zijwaarts in Tom’s richting, plaatste een backfist op zijn toch al gebroken neus en griste de knuppel uit zijn handen. Allemaal in minder dan een seconde. Tom zakte ineem. Leen zwiepte de knuppel razendsnel tegen Beau’s nog niet gebroken arm en trapte hem vrijwel tegelijkertijd keihard in zijn gezicht. Beau viel met stoel en al achterover. Tom dacht dat hij wel dood zou zijn. Maar Leen was een professional die precies wist hoever hij kon gaan. Hij stond gebogen over Beau heen met de knuppel in de aanslag.

‘Nú ga je godverdomme vertellen waarom en hoe je Herman vermoord hebt!’ schreeuwde hij.

Beau kon eerst alleen maar wat raspand gekreun uitbrengen maar zei uiteindelijk hijgend: ‘Ik heb hem niet vermoord klootzak.’

Leen stompte hem met de platte top van de knuppel snoeihard tegen zijn slaap. De klap zat vol venijn. Beau verloor direct het bewustzijn. Tom was zwaar geschokt door de aanblik van de plotselinge uitschakeling van de stoere Noord-Afrikaan en hij was duizelig van de pijn in zijn neus. Leen had het werk van de ziekenhuisarts hoogstwaarschijnlijk geruïneerd. Maar dat was niks vergeleken met wat hij Beau had aangedaan. Gilles stond op.

‘Kom mee Tom,’ zei hij.

‘Ja maar...’ Tom keek wanhopig naar Beau. Die lag levenloos op zijn rug op de vloer met zijn hoofd achterover. De droge tik van

de laatste klap die Leen had uitgedeeld aan Beau klonk nog na in Tom's oren.

'Is ie dood?'

'Nee. Kom, we gaan.'

Aarzelend schuifde Tom achter Gilles aan. Bij de schuifdeur keek hij nog even achterom en zag dat Leen het lichaam van Beau weer terug sleepte naar het kantoortje.

*

Ron Leber en Kevin Braam waren in de Mégane onderweg naar het clubhuis van de modelbouwvereniging. Na het gesprek met hoofdcommissaris De Jong had Kevin direct gebeld met de voorzitter van KMF. Hij had de man gezegd dat ze alle leden wilden spreken die met Koning, Lacroix en Van Hugten te maken hadden gehad. Zo snel mogelijk. Dat gold ook voor iedereen die Frans Terberg kende. Voorzitter Brouwer beloofde dat hij zou proberen om zoveel mogelijk leden op te trommelen.

Hoewel beide rechercheurs zwegen, dachten ze aan hetzelfde en wisten dat ook van elkaar. Hun baas, Karl de Jong was een klojo.

'Wat een lul,' verbrak Kevin Braam de stilte.

'Ja,' antwoordde Ron Leber. 'Een ontzettende lul.'

Kevin keek verbaasd naar zijn collega. Het gebeurde niet vaak dat die schuttingwoorden gebruikte. Ron Leber stond bekend als een uiterst correcte, bijna burgerlijke man. Ron Leber sprak nooit over zijn jeugd of afkomst, maar Kevin wist dat hij uit één of ander zwartekousendorp kwam. Niet het prototype van een doorgewinterde rechercheur dus. Maar wel iemand met een scherpe geest die al veel ingewikkelde zaken had weten te ontrafelen. Aanvankelijk was Kevin niet erg blij geweest toen hij Ron Leber's vaste collega werd. Ze waren veel te verschillend dacht hij. Maar gaandeweg had hij Ron leren kennen en was hem zelfs gaan waarderen. Ze hadden eigenlijk

wel een gunstige invloed op elkaar. Kevin was wat beschaafder geworden en Ron juist wat lossier.

In de twee jaar dat ze samenwerkten, was Kevin een aantal dingen aan Ron opgevallen. Hij was een geilbak. Maar dan wel een stiekeme. Ron Leber kon onmogelijk niet naar tieten kijken. Dat had al een paar keer pijnlijke momenten opgeleverd tijdens verhoren en onderzoeken. Zowel voor Ron Leber zelf als voor de goedgevulde dames in kwestie. Toen Kevin zijn collega aantrof bij de weduwe van Herman Koning in een toch wat compromitterende situatie, was hij niet eens verbaasd. Hoewel hij hem er nog nooit op had kunnen betrappen, zou het Kevin waarschijnlijk niet verbazen als Ron een regelmatige hoerenloper of pornoverslaafde bleek te zijn. Natuurlijk probeerde hij het onderwerp seks regelmatig aan te snijden in een sfeertje van ouwe-jongens-krentenbrood, maar daar ging Ron nooit op in. Ook toen Kevin probeerde om Ron te choqueren met overdreven seksistische uitspraken, liet die zich niet uit de tent lokken. Maar Kevin wist wel beter. Ron Leber was een geilbak.

Een andere opvallende eigenschap van Ron Leber was zijn obsessie voor hygiëne en verzorging. De man rook altijd naar desinfecterende zeep, waste zijn handen tientallen keren per dag en was altijd onberispelijk geschoren, geknipt en gemanicurd. Hij kleepte zich een beetje saai maar zijn pakken en overhemden waren altijd schoon en gestreken en zijn schoenen altijd glimmend gepoetst. Verder was Ron Leber een gezondheidsfreak. Hij rookte niet, dronk geen alcohol of koffie maar kruidenthee of Spa Rood en hij was een fanatieke hardloper. Ook was hij een zeer bewuste eter. Geen saucijzenbroodjes of frikadellen voor Ron Leber maar volkorenbrood, biologische kipfilet, salades en fruit.

Maar wat Kevin nog de meest aparte eigenschap van Ron Leber vond, was het feit dat de man een ochtendmens was. Ron Leber stond elke ochtend om half zes op. Vrijwillig. Ook in het weekend en op vrije dagen en ook wanneer het de avond